

РЕШЕНИЕ

№ 7422

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9951** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. Второ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП-С., подадена от юриск.Б., срещу Решение от 07.01.2020г., постановено по н.а.х.д.№9062/2019г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 108-ми състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № F299367/31.08.2017 г., издадено от Заместник-директора на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите /ТД на НАП/ - С., с което НП на [фирма], ЕИК:[ЕИК] на основание чл. 5, ал. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой /ЗОПБ/ за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 ЗОПБ е наложена имуществена санкция в размер на 4 500 /четири хиляди/ лева. Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на оспорения съдебен акт. Посочва се, че ограниченията, предвидени в ЗОПБ, се отнасят за всички плащания между физически лица, между юридически лица и между физически и юридически лица с оглед на което ограниченията на закона се отнасят както за гражданския, така и за търговския оборот. Счита, че в конкретния случай в ЗОПБ е предвидено допустителство от страна на юридическото лице като форма на извършване на нарушението. Твърди се още, че безспорно е установено административното нарушение и не са налице формални предпоставки за отмяната на

наказателното постановление. Моли съда да отмени решението на СРС и вместо него да постанови друго, с което изцяло да потвърди наказателното постановление.

Касаторът- ТД на НАП-С., в съд.з. чрез процесуалния си представител юриск.Б., поддържа изложеното в касационната жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платения от ответника адвокатски хонорар.

Ответникът – [фирма], р.ппр., не изпраща представител в съд.з. В представено по делото писмено становище от процесуалния му представител адв.С., излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира направените по делото разноски.

Прокурорът от Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок, от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

От събраните по делото доказателства, районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка, която не се оспорва и от страните:

В хода на извършена от органите по приходите на 07.02.2017 г. проверка е констатирано, че на 28.11.2016г. в [населено място] [фирма] е издало фискален бон за осъществено от страна на [фирма] плащане в брой в размер на 9000.00 лв. по фактура 01.10.2016г. за закупуване на цигари на обща стойност от 71 140.10 лв. За нарушение по чл. 3, ал. 1, т. 2 ЗОПБ, доколкото е допуснато извършване на плащане в брой на сумата в размер на 9 000.00 лева, е съставен акт за установяване на административно нарушение, въз основа, на който с процесното НП е наложено административно наказание на основание чл. 5, ал. 1 ЗОПБ.

С оспореното съдебно решение на СРС е отменено наказателно постановление № F299367/31.08.2017 г., издадено от Заместник- директора на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите /ТД на НАП/ - С., с което на [фирма] на основание чл. 5, ал. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой /ЗОПБ/ за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 ЗОПБ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 4 500 /четири хиляди/ лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че административно-наказаното лице не е адресат на задължението по чл. 3 ЗОПБ и не може да бъде субект на административно-наказателната отговорност по чл. 5, ал. 1 ЗОПБ, нито в качеството на допустител, нито на извършител на нарушението по чл. 3 от ЗОПБ, поради което е отменил атакувания административен акт.

Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 2 ЗОПБ плащанията на територията на страната се извършват

само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са на стойност под 10 000 лв., представляваща част от парична престация по договор, чиято стойност е равна на или надвишава 10 000 лв., което изискване се прилага и в случаите на плащания в чуждестранна валута, когато левовата им равностойност, определена по курса на Българската народна банка в деня на плащането, е равна на или надвишава 10 000 лв. /чл. 3, ал. 2 ЗОПБ/. Който извърши или допусне извършването на нарушение на чл. 3, се наказва с глоба в размер 25 на сто от общия размер на направеното плащане - ако е физическо лице, или с имуществена санкция в размер 50 на сто от общия размер на направеното плащане - ако е юридическо лице /чл. 5, ал. 1 ЗОПБ/. Тълкуването на цитираните разпоредби води до заключението, че ако нарушението се сочи да е допуснато от юридическо лице, както е в конкретния случай, не следва да бъде ангажирана неговата административнонаказателна отговорност.

Както и районният съд е установил, липсва нормативно основание за налагане на административно наказание на лицето- получател на плащането, както е в разглеждания казус, като извършител на нарушение по чл. 3 ЗОПБ. Административните наказания са форма на държавна принуда - репресивни мерки водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, по повод неправомерно поведение на определено лице. Основен принцип в наказателната правна доктрина е, че санкционните норми следва да се тълкуват буквално, а при съмнение във волята на законодателя – и стеснително, но никога разширително. Следва да се посочи, че получателят на плащане, извършено при неспазване на императивното изискване на чл. 3 ЗОПБ, не може да бъде санкциониран на основание чл. 5, ал. 1 от ЗОПБ в хипотезата на допустителство, доколкото страната по договора - получател на паричната престация, не може да се третира като допустител по смисъла на разпоредбите на НК, респ. за целите на налагането на административни санкции по реда на ЗОПБ. Това е така и съгласно Указание относно прилагането на ЗОПБ № УК-3/04.04.2011 г. на Министъра на финансите, което макар да не е задължително за съда, е било задължително за административнонаказващия орган. В процесния случай [фирма], като получател на плащането, не е адресат на задължението по чл. 3 ЗОПБ и не може да бъде субект на административнонаказателна отговорност по чл. 5, ал. 1 ЗОПБ, нито в качеството на допустител, нито на извършител на нарушение на чл. 3 ЗОПБ. Оттук следва, че не е налице съставомерно от обективна страна поведение, което да бъде квалифицирано като административно нарушение и съответно липсва основание за налагане на предвидената в посочената санкционна разпоредба административна санкция.

По изложените съображения, преценката на първоинстанционния съд, че неправилно на [фирма], на основание чл. 5, ал. 1 ЗОПБ за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 ЗОПБ, е наложено административно наказание, се споделя от настоящия съдебен състав и обжалваното съдебно решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото, с оглед неговата фактическа и правна сложност, и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 ЗАНН, на търговското дружество ще следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение, направени във връзка с разглеждане на делото два пъти пред СРС и два пред АССГ в размер на 600лв.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН Административен съд, С. град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.01.2020 г., постановено по н.а.х.д.№9062/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 108 ми с-в.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция за приходите-С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], съдебни разноски в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Решението е окончателно съгласно чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.